

Sygn. akt I C 439/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy w Łowiczu w Wydziale I Cywilnym w składzie:

Przewodnicząca: SSR Dorota Znyk

Protokolant: Ewa Owczarczyk-Dęgus

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 listopada 2015 roku w Ł. sprawy

z powództwa J. G.,

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. o zadośćuczynienie w wysokości 17700 zł oraz o odszkodowanie w wysokości 4738, 53 zł

orzeka

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki J. G. kwotę 17.700 zł (siedemnaście tysięcy siedemset złotych) wraz z ustawowymi odsetkami płatnymi od dnia 20 lutego 2013 r. do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki J. G. kwotę 4738, 53 zł (czterech tysięcy siedemset trzydziestu ośmiu złotych 53/100) zł wraz z ustawowymi odsetkami płatnymi od dnia 09 maja 2013 r. do dnia zapłaty;
3. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki J. G. kwotę 2505, 91 (dwa tysiące pięćset pięć złotych 91/100) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania w tym kwotę 2417 (dwa tysiące czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
4. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Łowiczu kwotę 1875 (jeden tysiąc osiemset siedemdziesiąt pięć) zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

Sygn. akt IC 439/14

UZASADNIENIE

Powódka J. G. dnia 11 czerwca 2014r. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. V. (...) Oddział w Ł. kwoty:

- 10.000 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 lutego 2013 r. do dnia zapłaty,
- 4.738,53 zł tytułem odszkodowania za szkodę na osobie wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9 maja 2013 r.

oraz kosztów postępowania sądowego w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Ponadto powódka wniosła o zwolnienie jej od kosztów sądowych w całości.

W uzasadnieniu swojego żądania powódka wskazała, iż w wyniku wypadku komunikacyjnego w dnia 26 listopada 2012 r. doznała złamania górnej gałęzi kości łonowej lewej. W następstwie wypadku doszło także u powódki do silnego wstrząsu psychicznego. Dalszymi następstwami wypadku była też dyskopatia i zespół bólowy. Powódka podnosi, że przed wypadkiem była całkowicie zdrowa i w pełni samodzielna. Na skutek wypadku musiała zmienić dotychczasowy

tryb życia. Przez okres kilku tygodni była unieruchomiona w pozycji leżącej. Później mogła poruszać się tylko z pomocą kul. Wymagała opieki osób trzecich, cierpiała na bezsenność. Mimo zastosowanego leczenia powódka wciąż odczuwa skutki wypadku. Występują dolegliwości bólowe. Skutkiem powyższego wypadku, jak wskazywała powódka, były nie tylko doznania uszczerbku na zdrowiu ale obawa utraty sprawności.

Odnośnie żądania zapłaty odszkodowania za szkodę na osobie powódka w uzasadnieniu podniosła, iż w związku z zaistniałym wypadkiem poniosła ona szereg wydatków, które pozostają w adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem. Powódka po wypadku zgodnie z zaleceniami lekarza musiała zakupić niezbędne środki farmakologiczne. Stąd też żądanie powódki zwrotu kosztów leczenia na poziomie 323,53 zł. Okres leczenia, jak wskazywała powódka, wiązał się z jej unieruchomieniem i niemożnością wykonywania codziennych czynności. Wsparcia w tym zakresie udzielała jej córka i zięć. Wymiar tej pomocy powódka oszacowała na minimum 5 godzin dziennie przez okres od 26.11.2012r. do 27.12.2012r. oraz 2 godziny w dalszym okresie – od 27.12.2012r. do 27.04.2013r., co daje kwotę 3.743 zł. Odnośnie żądania zapłaty utraconych korzyści powódka w uzasadnieniu podniosła, iż w związku z wypadkiem i zaprzestaniem wykonywania pracy od dnia wypadku, powódka utraciła korzyści w wynagrodzeniu z tytułu świadczonych usług w wysokości 840 zł.

W związku z powyższym powódka wskazała, że wypłacona dotychczas przez pozwanego kwota zadośćuczynienia w wysokości 2300 zł, 168 zł tytułem zwrotu kosztów opieki, 25,72 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu do placówek medycznych nie są dla powódki zadowalające.

(k. 2-6 pozew)

W odpowiedzi na pozew pozwany nie uznał powództwa wnosząc o oddalenie powództwa w całości, uznając iż pozwany w toku postępowania odszkodowawczego spełnił swoje roszczenie w zakresie doznanej przez powódkę szkody. Pozwany zakwestionował wysokość tak zadośćuczynienia jak odszkodowania dochodzonego przez powódkę.

Pozwany podniósł, że leczenie powódki w związku ze zdarzeniem z dnia 26 listopada 2012r. zakończyło się bez powikłań dnia 18 czerwca 2013r., zaś późniejsze leczenie powódki nie pozostaje w związku przyczynowym ze zdarzeniem drogowym, ale wynika z faktu zdiagnozowania u powódki dyskopatii, zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa oraz zespołu bólowego L-S.

Pozwany wskazuje także, że powódka nie udowodniła, że na skutek zdarzenia utraciła zarobek z tytułu wykonywania umowy zlecenia.

(k. 57-64 odpowiedź na pozew)

Pismem z dnia 5 listopada 2015r. powódka rozszerzyła powództwo o zadośćuczynienie o kwotę 7700 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 lutego 2013r. do dnia zapłaty. Wniosła o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego – wg norm przepisanych.

(k. 138-139 pismo)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 listopada 2012r. w Ł. w okolicy skrzyżowania ul. (...) kierując samochodem osobowym marki D. (...) o nr rej. (...), podczas wykonywania manewru skrętu w prawo, nieuważnie obserwowała drogę i nie podjęła w porę manewru zmiany toru ruchu samochodu w celu zapewnienia bezpiecznego odstępu od rowerzystki – powódki J. G., czym jednocześnie naruszyła obowiązujący zakaz wyprzedzania na skrzyżowaniu, przez co doprowadziła do uderzenia w poruszającą się prawidłowo rowerzystkę J. G., nieumyślnie powodując u w/w pokrzywdzonej obrażenia ciała w postaci złamania górnej gałęzi kości łonowej lewej, co spowodowało u wyżej wymienionej naruszenie czynności zarządów ciała trwające dłużej niż 7 dni. W chwili zdarzenia powódka J. G. była trzeźwa.

Na miejsce zdarzenia wezwano policję oraz Pogotowie (...). Po wypadku powódka została przewieziona do ZOZ w Ł., a następnie na Oddział (...) Urazowo – Ortopedycznej (...) Szpitala (...) im. dr A. T. w K., gdzie pozostała do dnia 27 listopada 2012r. W Szpitalu rozpoznano u powódki złamanie górnej gałęzi kości łonowej lewej. Zastosowano leczenie zachowawcze. Wypisano powódkę do domu. Zalecono jej leżenie, iniekcje podskórne leku przeciwzapalnego clexane i kontrolę w poradni za 4 tygodnie. Dalsze leczenie powódki było przeprowadzone w (...) w Ł. oraz w Poradni POZ (...) w Ł.. Tam też powódka była rehabilitowana. Przez okres pierwszych 6 miesięcy po wypadku powódka odczuwała silne dolegliwości bólowe i niemal codziennie przyjmowała leki przeciwbólowe. Przez okres 4 miesięcy po wypadku powódka pozostawała w pozycji leżącej. Później została spioniozowana i zaczęła chodzić z pomocą osób trzecich, posługując się kulami. Zastosowano też leczenie usprawniające – 3 cykle po dwa tygodnie. W dniu 4 czerwca 2013r. wykonano w poradni badanie TK kręgosłupa lędźwiowego. Stwierdzono nieznaczne lewoboczne skrzywienie, pogłębienie fizjologicznej lordozy, brzezną osteofitozę przednich i bocznych krawędzi trzonów, wypukliny krążka międzykręgowego na poziomie L3, L4, L5, zmiany zwyrodnieniowe stawów międzykręgowych. Leczenie w Poradni ortopedyczno – urazowej zakończono 18 czerwca 2013r.

Dalszymi następstwami wypadku, które ujawniły się w powódki w połowie 2013r. były dyskopatia i zespół bólowy. Leczenie powyższych dolegliwości miało miejsce w Poradni Neurologicznej (...) w Ł..

Przed wypadkiem powódka była osobą zdrową, w pełni sprawną i samodzielną. Była osobą energiczną, dynamiczną. Pomagała swojej niepełnosprawnej matce, robiła jej zakupy, sprzątała, gotowała. Po wypadku powódka stała się nerwowa, zmęczona, marudna. Obowiązki powódki przejęła jej córka.

Przez okres pierwszych kilku tygodni po zdarzeniu powódka musiała pozostawać w pozycji leżącej. Później mogła poruszać się tylko przy pomocy kul łokciowych. Samodzielnie nie mogła wykonywać żadnych czynności. Leżąc na łóżku nie mogła się nawet przekręcić. Pomocą służyli jej córka i zięć. Początkowo każdy ruch był dla niej bolesny. Miała problemy ze snem. Do dnia dzisiejszego odczuwa dolegliwości bólowe – w okolicy lewego biodra, pachwiny, pośladka. Ból ma niekiedy postać kłucia, nasila się po wysiłku związanym z chodzeniem, wejściem po schodach. Powódka ma trudności po długotrwałym chodzeniu. Może przejść odległość ok. 200m. po płaskim terenie bez konieczności zatrzymania się. Unika przenoszenia cięższych przedmiotów. Dolegliwości zwiększają się w okresie zmian atmosferycznych. Powódka w dalszym ciągu, , niemal codziennie, przyjmuje leki przeciwbólowe (opokan).

W wyniku zdarzenia u powódki wystąpiły zaburzenia adaptacyjne o charakterze depresyjno-lękowym. Po wypadku nastąpiły też u powódki zmiany natury emocjonalnej mające postać lęku, poczucia krzywdy, żalu, obniżenia samooceny. Koncentracja na własnej osobie, na odczuwanym bólu spowodowały u powódki trudności w efektywnym działaniu w sferze osobistej, rodzinnej, społecznej. Po wypadku powódka odczuwała lęk przed wyjściem z domu. bała się wsiąść na rower, choć nie ma przeciwwskazań medycznych do jazdy rowerem.

(k. 2-6 pozew, k. 95-96 zeznania powódki, k. 106-108 opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii i chirurgii urazowej, k. 11-25, 30-32 dokumentacja medyczna plus faktury i rachunki, k. 123-125 opinia psychologiczna, k. 96v-97 zeznania M. K. (1), k. 97 zeznania K. K.)

Powódka po leczeniu przyjmowała leki o działaniu przeciwzapalnym i przeciwbólowym. W przeciągu pierwszych sześciu miesięcy po wypadku koszt leczenia wynosił ok. 30 zł miesięcznie, zaś później koszt zakupu leków stanowił ok. 15 zł miesięcznie i taki stan trwa do dzisiaj.

(k. 106-108 opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii i chirurgii urazowej)

Powódka przed wypadkiem pracowała w firmie (...) Sp. z o.o. w Ł. na mocy umowy zlecenia, zawartej na okres od dnia 6 września 2012r. do 2 stycznia 2013r. Z tytułu świadczonych usług powódka otrzymała następujące wynagrodzenie: w miesiącu październiku 2012r. – 765,29 zł netto, w miesiącu listopadzie 154,50 zł netto. Po wypadku powódka nie otrzymała żadnych świadczeń. W związku z zaprzestaniem świadczeń po przedmiotowym wypadku drogowym powódka utraciła dochód jaki uzyskiwała z tytułu świadczenia usług w okresie czasu od dnia 26 listopada 2012r. do

2 stycznia 2013r. Utracony dochód w związku z niemożnością świadczenia przez powódkę pracy w okresie od dnia wypadku do dnia 2 stycznia 2013r. wg. wyliczeń powódki kształtuje się na poziomie 840 zł, przy średnim miesięcznym dochodzie uzyskiwanym przez powódkę w firmie (...) Sp. z o.o. w Ł. w kwocie 672 zł.

(k. 2-6 pozw, k. 95-96 zeznania powódki, k. 27-27 zaświadczenia firmy (...) Sp. z o.o.)

W związku ze zdarzeniem z dnia 26 listopada 2012r. M. K. (2) została skazana wyrokiem Sądu Rejonowego w Łowiczu w sprawie IIK 6/13 za przestępstwo z art. 177§ 1 kk.

(k. 54 akt IIK 6/13 załączonych do niniejszej sprawy wyrok w sprawie IIK 6/13)

M. K. (2) w chwili zdarzenia była objęta obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych na mocy umowy zawartej z (...) S.A. V. (...) Oddział w Ł..

(okoliczność bezsporna)

W wyniku postępowania odszkodowawczego powódka otrzymała od pozwanego kwoty 2.300 zł tytułem zadośćuczynienia, kwotę 168 zł tytułem zwrotu kosztów opieki oraz kwotę 25,72 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu.

(k. 2-6 pozw, k. 46-50 decyzje)

Na skutek obrażeń doznanych w czasie wypadku w dniu 26 listopada 2012r. powódka doznała stałego uszczerbku na zdrowiu w zakresie narządów ruchu, który wynosił 10 %. Uszczerbek na zdrowiu powódki po wypadku w zakresie narządów ruchu jest stały. Zakres cierpień fizycznych i psychicznych powódki w związku z zaistniałym wypadkiem komunikacyjnym należy określić, jako znaczny. Ze względu na doznane obrażenia narządów ruchu występowała potrzeba szerokiej pomocy osób trzecich przez okres około 2 miesięcy po wypadku. Powódce potrzebna była pomoc osób trzecich średnio w ciągu około 6 godzin dziennie. Przez kolejny jeden miesiąc występowała u powódki potrzeba częściowej opieki przeciętnie około 2 godzin dziennie. U powódki na chwilę obecną nie występuje potrzeba pomocy osób trzecich w wykonywaniu codziennych czynności. Rokowania na przyszłość powódki ocenić należy jako raczej dobre. Powódka odzyskała znaczny zakres ruchowości stawów lewej kończyny dolnej. Nie można do końca wykluczyć pojawienia się w przyszłości zmian zwyrodnieniowych w lewym stawie biodrowym.

(k. 106-108 opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii i chirurgii urazowej)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o znajdującą się w aktach sprawy dokumentację medyczną powódki, zeznania powódki, zeznania świadków opinie biegłego sądowego z zakresu ortopedii i chirurgii urazowej (k. 106-108), opinii psychologicznej (k. 123-125).

Skutki wypadku obejmujące przebyte leczenie środkami przeciwbólowymi i powstałe u powódki urazy fizyczne opisane w stanie faktycznym są bezsporne. Okoliczności te wynikają w całości z dokumentów, w tym z opinii biegłych z zakresu ortopedii i chirurgii urazowej oraz biegłego psychologa, które Sąd uznał za sporządzone zgodnie z zasadami sztuki i miarodajne, a wyciągnięte w nich wnioski za logiczne i spójne. Fakt przebytych po urazie cierpień Sąd ustalił w oparciu o złożone dokumenty, zeznania powódki oraz zeznania świadków małżonków M. i K. Niewątpliwie istniał związek przyczynowy pomiędzy szkodą na osobie powódki w postaci urazów określonych przez biegłych, a wypadkiem, jakiemu uległa powódka w dniu 26 listopada 2012r. W ocenie Sądu opisane przez biegłych urazy – fizyczne i cierpienia psychiczne, jakie zostały zdiagnozowane u powódki są następstwem wypadku, jakiego doznała powódka. Gdyby nie wypadek to z całą pewnością powódka nie wymagałaby leczenia środkami przeciwbólowymi i nie odniosłaby obrażeń, w wyniku których byłaby unieruchomiona, długo odczuwała dolegliwości bólowe, powódka nie byłaby narażona na stres i dyskomfort psychiczny wynikający z braku samodzielności przez okres pierwszych kilku tygodni, gdy musiała pozostawać w pozycji leżącej, a ból był tak silny, że nie mogła się nawet poruszyć.

Bezsporne są również okoliczności wypadku drogowego w zakresie absolutnego braku przyczynienia się powódki do powstania szkody jak i niezaprzeczalne sprawstwo M. K. (2), która w chwili zdarzenia ubezpieczona była w zakresie polisy OC w zakładzie pozwanego.

Sąd dał wiarę zeznaniom powódki, które korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym. Powódka dość szczegółowo opisała przebieg leczenia, jakie przeżyła po wypadku. Jej zeznania zostały potwierdzone przez opinie biegłych - z zakresu ortopedii i chirurgii urazowej oraz z zakresu psychologii, a także zeznania świadków M. K. (1) i K. K.. Sąd dał także wiarę zeznaniom powódki, co do obrażeń przez nią odniesionych gdyż korespondowały z historią choroby. Jak bowiem wynika z opinii biegłego z zakresu ortopedii i chirurgii urazowej powódka w wyniku zdarzenia odniosła obrażenia w postaci złamania górnej gałęzi kości łonowej lewej i ten uraz miał bezpośredni związek przyczynowo-skutkowy z wypadkiem. Obrażenia opisane przez powódkę biegły z zakresu ortopedii i chirurgii urazowej określił na poziomie 10%.

Zgromadzone w toku postępowania inne dokumenty, nie były przez strony kwestionowane i nie budziły wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo o zadośćuczynienie zasługuje na uwzględnienie w całości.

Nie ulega wątpliwości, iż pozwany (...) S.A. V. (...) Oddział w Ł. odpowiada w zakresie odpowiedzialności OC sprawcy wypadku. Pozwany zresztą nie kwestionował podstawy swej odpowiedzialności w toku niniejszego postępowania, a jedynie twierdził, że wpłacona przez niego w toku postępowania likwidacyjnego kwota 2.300 zł tytułem zadośćuczynienia, kwotę 168 zł tytułem zwrotu kosztów opieki oraz kwotę 25,72 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu, wyczerpuje w całości roszczenie powódki.

Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w przypadku uszkodzenia ciała Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Chodzi tu zarówno o krzywdę rozumianą jako cierpienie fizyczne jak i cierpienie natury psychicznej.

Niedający się wymierzyć charakter krzywdy sprawia, że ustalenie jej rozmiaru oraz wysokości zadośćuczynienia zależy od oceny sądu. Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd bierze pod uwagę wszelkie okoliczności mające wpływ na rozmiar krzywdy. Są nimi w szczególności: rozmiar, nasilenie i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, nieodwracalność następstw wypadku (zszpecenie, kalectwo), trwałość skutków czynu niedozwolonego, rodzaj wykonywanej pracy, prognozy na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową, wiek poszkodowanego i inne czynniki podobnej natury (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973r. III CZP 37/73 OSNC z 1974 nr 9, poz. 145).

Biorąc pod uwagę ustalenia faktyczne poczynione w sprawie oraz dotychczasowe rozważania prawne, Sąd doszedł do przekonania, iż przyznanie powódce zadośćuczynienia jest w pełni zasadne. W ocenie Sądu, wbrew stanowisku pozwanego, zadośćuczynienie wypłacone powódce w toku postępowania likwidacyjnego jest niewystarczające i nie kompensuje doznanej przez powódkę szkody niemajątkowej na osobie. W sprawie niniejszej stwierdzić należy, że zakres obrażeń doznanych przez powódkę, tj. złamania górnej gałęzi kości łonowej lewej wywołały następstwa w postaci stałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 10 %. Zdaniem biegłego z zakresu ortopedii i chirurgii urazowej rokowania, co do stanu zdrowia powódki są raczej dobre. Nie można jednak do końca wykluczyć pojawienia się w przyszłości zmian zwyrodnieniowych w lewym stawie biodrowym. Ponadto podkreślić należy, że wiele tygodni po wypadku powódka spędziła w pozycji leżącej, bez możliwości przemieszczania, a nawet poruszania się. Musiała korzystać z licznych rehabilitacji. Cierpienia fizyczne były znacznie odczuwalne przez powódkę. Powódka brała środki przeciwbólowe, otrzymywała też leki przeciwzakrzepowe w postaci codziennych iniekcji podskórnych w powłoki brzuszne.

Kierując się wyżej wymienionymi okolicznościami nie sposób uznać, iż wypłacone w toku postępowania likwidacyjnego zadośćuczynienie w kwocie 2.300 zł stanowi naprawienie poniesionej przez powódkę szkody niemajątkowej, wyrażającej się w krzywdach w postaci cierpień fizycznych i psychicznych. Należy zauważyć, iż powódka nie przyczyniła się do zaistnienia wypadku. Żądanie powódki zadośćuczynienia w kwocie dalszych 17.700 zł należy uznać za zasadne i co do zasady słuszne. Zadośćuczynienie powinno przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, której wysokość powinna być dostosowana do aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa.

Powołany przez Sąd biegły z zakresu ortopedii i chirurgii urazowej potwierdził, iż cierpienia- dolegliwości bólowe, jakich doznała powódka, biorąc pod uwagę rodzaj doznanego urazu i wiek powódki były stopnia znacznego, co pozostaje zgodne z zeznaniami powódki. Biegły ten ustalił, że uszczerbek na zdrowiu powódki na skutek obrażeń doznanych w czasie wypadku komunikacyjnego w dniu 26 listopada 2012r. w zakresie narządów ruchu jest stały i wynosi 10%.

Sąd nie znalazł powodów aby kwestionować powyższą opinię. Biegły posiada ortopedyczną wiedzę fachową, a więc jego kwalifikacje pozwalają na ocenę, jakiego urazu doznała powódka w trakcie wypadku i że uraz ten spowodował spadek aktywności życiowej, w tym zawodowej. Powódka po wypadku nie przenosi cięższych przedmiotów, ma trudności z chodzeniem na dłuższych dystansach, dłuższe chodzenie czy wchodzenie po schodach sprawia powódce ból. Podczas zmian atmosferycznych odczuwa silniejsze bóle lewej pachwiny, biodra, pośladka.

W związku z powyższym uwzględniając wszystkie omówione powyżej okoliczności Sąd uznał, że powódce należy się zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w wysokości żądanych dalszych 17.700 zł. W ocenie Sądu kwota dalszych 17.700 zł (łącznie 20.000 zł) będzie stanowiła dla powódki odczuwalną wartość ekonomiczną, jest dostosowana do aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa i w żadnej mierze nie będzie prowadzić do wzbogacenia się poszkodowanej. Zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny, ale jego wysokość nie powinna być nadmierna i oderwana od aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa.

Sąd uwzględnił również powództwo w zakresie dochodzonych przez powódkę utraconych korzyści.

W myśl z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, która poszkodowany poniósł, a także korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie zaś z art. 363 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże, gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności przemawiają za przyjęciem cen z innej chwili. Podnieść w tym miejscu należy, iż w myśl powołanych wyżej przepisów, odszkodowanie powinno w zasadzie ściśle odpowiadać wysokości szkody tzn. nie powinno być niższe od wysokości szkody tak, że nie rekompensuje całej szkody, ale i nie powinno być od niej wyższe i stanowić źródła bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego.

Nie ulega wątpliwości, że w związku z wypadkiem powódka zaprzestała świadczenia pracy, na mocy umowy zlecenia zawartej z firmą (...) Sp. z o.o. w Ł. zawartej na okres od dnia 6 września 2012r. do 2 stycznia 2013r. Od dnia wypadku, tj. 26 listopada 2012r. powódka zaprzestała świadczenie usług, w związku z czym utraciła korzyści w dochodzie, jaki uzyskabyła gdyby nadal wykonywała pracę na podstawie w/w umowy zlecenia. Z tytułu świadczonych usług powódka otrzymała następujące wynagrodzenie: w miesiącu październiku 2012r. – 765,29 zł netto, w miesiącu listopadzie 154,50 zł netto. Średni miesięczny dochód uzyskiwany przez powódkę w firmie (...) Sp. z o.o. w Ł. kształtował się na poziomie 672 zł. Po wypadku powódka nie otrzymała żadnych świadczeń. W związku z zaprzestaniem pracy po wypadku powódka utraciła dochód jaki uzyskabyła z tytułu świadczenia usług w okresie czasu od dnia 26 listopada 2012r. do 2 stycznia 2013r. Utracony dochód w związku z niemożnością świadczenia przez powódkę pracy w okresie od dnia wypadku do dnia 2 stycznia 2013r. kształtuje się na poziomie 840 zł (przy średnim

miesięcznym dochodzie uzyskiwanym przez powódkę w firmie (...) Sp. z o.o. w Ł. w kwocie 672 zł.) - obliczony w sposób wskazany w pozwie.

Sąd uwzględnił również powództwo w zakresie dochodzonego przez powódkę odszkodowania tytułem zwrotu kosztów leczenia jak i kosztów opieki osób trzecich.

Powódka poniosła określone wydatki na leczenie – tj. zakup leków przeciwzakrzepowych, leków przeciwbólowych. Konieczność zakupu leków pozostaje w bezpośrednim związku przyczynowym z wypadkiem, za skutki którego finansowo odpowiada pozwany jako ubezpieczyciel sprawy wypadku. Gdyby powódka nie uległa wypadkowi nie byłoby konieczności podejmowania leczenia, zakupu leków.

Z ustalonego stanu faktycznego w niniejszej sprawie wynika, że powódka jest osobą poszkodowaną i jej zdrowie niewątpliwie ucierpiało w wyniku przebytego wypadku. Opierając się na logicznym myśleniu i zasadach współzycia społecznego niezaprzeczalnym jest, że gdyby nie wypadek w którym powódka uczestniczyła, nie byłaby ona narażona na utratę zdrowia, leczenie jak i dodatkowe koszty z tym związane. Tym samym żądanie zwrotu kosztów leczenia powódki Sąd uznał za jak najbardziej zasadne. Odszkodowanie przewidziane w art. 444 § 1 k.c. obejmuje wszelkie wydatki (koszty) pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, jeżeli są konieczne (niezbędne) i celowe (por. M. Nesterowicz (w:) Kodeks..., s. 425; G. Bieniek (w:) Komentarz..., s. 416; wyrok SN z dnia 9 stycznia 2008 r., II CSK 425/07, M. Praw. 2008, nr 3, s. 116). Pojęcie „wszelkie koszty” oznacza koszty różnego rodzaju, których nie da się z góry określić, a których ocena, na podstawie okoliczności sprawy, należy do sądu (wyrok SN z dnia 9 stycznia 2008 r., II CSK 425/07, LEX nr 378025). Niewątpliwie w ocenie Sądu będą nimi koszty leków - obliczone w sposób wskazany w pozwie w wysokości 323,53 zł.

Sąd uwzględnił również powództwo w zakresie dochodzonego przez powódkę odszkodowania tytułem zwrotu kosztów opieki osób trzecich. Nie ulega wątpliwości, że takowa pomoc była powódce konieczna. Przez pierwsze 2 miesiące po wypadku była to pomoc w wymiarze 6 godzin dziennie. Pomocy we wskazanym wymiarze powódka potrzebowała więc przez okres 61 dni (5 dni listopada 2012r., 31 dni grudnia 2012r. i 25 dni stycznia 2013r.). Przez kolejny jeden miesiąc, a więc od 26 stycznia 2013r. do 25 lutego 2013r. występowała u powódki potrzeba częściowej pomocy osób trzecich przeciętnie 2 godzin dziennie. Pomocy we wskazanym wymiarze powódka potrzebowała więc przez okres 31 dni (6 dni stycznia 2013r. i 25 dni lutego 2013r.). Powódka potrzebowała więc opieki osób trzecich w wymiarze 428 godzin (61 dni x 6 godzin plus 31 dni x 2 godziny). Koszt jednej godziny opieki Sąd wycenił na kwotę 9,50 zł opierając się na zaświadczeniu (...) Komitetu Pomocy (...), załączonego do pozwu, z którego wynika, że wynagrodzenie za usługi opiekuńcze w dni robocze wynosiło od lipca 2009 r. do 30 czerwca 2013r. w okolicach Ł. - 9,50 zł/godz. (k. 26), zaś w soboty, niedziele i święta stawka odpłatności wynosi 200% stawki w dni robocze. Powódka żądała odszkodowania tytułem zwrotu opieki osób trzecich w kwocie dalszych 3743 zł i Sąd uwzględnił roszczenie jako że mieści się ono w granicach stawek opisanych powyżej.

Z kolei żądanie zasądzenia odsetek ustawowych znajduje podstawę prawną w art. 481 § 1 k.c. oraz art. 817 § 1 kc. Zobowiązania pieniężne wynikające z czynów niedozwolonych są z reguły zobowiązaniami bezterminowymi. Dłużnik obowiązany jest wykonać je niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Dłużnik popada więc w opóźnienie dopiero wtedy, gdy nie czyni zadość temu obowiązkowi (art. 455 kc). Zasada ta ma zastosowanie w odniesieniu do roszczenia, jakim jest zadośćuczynienie. Należy bowiem stwierdzić, iż zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia pieniężnego, przewidzianego w art. 445 k.c. według utrwalonego orzecznictwa, ma charakter bezterminowy, stąd też o przekształceniu go w zobowiązanie terminowe decyduje wierzyciel przez wezwanie dłużnika do wykonania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.06.2005 r., sygn. akt I CK 7/05, publ. Lex 153254, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2012 r., V CSK 57/11, Lex nr 1147804). Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia określa art. 817 § 1 kc; zakład ubezpieczeń zobowiązany jest spełnić świadczenie w ciągu 30 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o wypadku. Powód w dniu 06 stycznia 2013 roku, wezwał pozwanego o zapłatę zadośćuczynienia w wysokości 40000 zł. Powód domagał się odsetek ustawowych od dnia 20 lutego 2013 r. do dnia zapłaty, podnosząc, iż decyzją z dnia 19 lutego 2013 r. pozwany uznał roszczenie co do zasady, przyznając zadośćuczynienie w kwocie 2300 zł.

W przypadku odszkodowania za poniesioną szkodę, Sąd przyznał odsetki od dnia 09 maja 2013 roku. Wezwanie o zwrot kosztów opieki, o zwrot utraconych zarobków i o zwrot kosztów leczenia powód zgłosił ubezpieczycielowi pismem z dnia 02 kwietnia 2013 roku, wobec czego żądanie odsetek do dnia 09 maja 2013 roku jest jak najbardziej zasadne.

O kosztach postępowania w sprawie Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., przy zastosowaniu zasady odpowiedzialności za wynik procesu i obciążył tymi kosztami pozwanego, jako stronę, która proces przegrała. Na kwotę należną powodowi złożyła się kwota 2417 zł – koszty zastępstwa procesowego wraz z opłatą od pełnomocnictwa, koszty korespondencji w wysokości 54, 50 zł, koszty dojazdu na badanie ortopedyczne- 34, 41 zł.

Na podstawie art. 113. 1 ustawy o kosztach sądowych, Sąd pobrał od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Łowiczu kwotę 1875 zł. tytułem zwrotu kosztów tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa. Na kwotę tę złożyła się opłata od pozwu w wysokości 1122 zł (737 zł- opłata od pozwu o zapłatę w wysokości 14738, 53 zł oraz 385 zł- opłata od rozszerzonej części powództwa), koszty opinii biegłych w łącznej wysokości 1122 zł – k. 111, k. 127).

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.